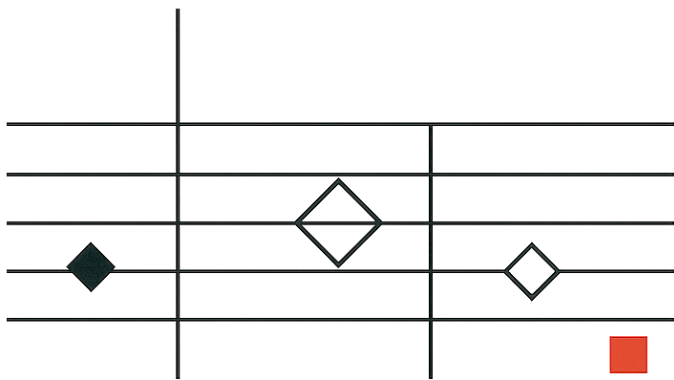

EMBROIDERY IN MINOR

Лора Денева

Шевица в минор

Мотивация за избора на куратор

инж. Лора Денева е автор и визуален конструктор на проекта „Шевица в минор“. Концепцията, формите и пространствената логика произлизат от нейния цялостен творчески, дизайнерски и изследователски подход. Проектът изисква единна естетическа линия, ясно концептуално ядро и прецизен синтез между архитектура, продуктов дизайн и цялостен художествен сценографски подход.

Лора Денева притежава професионален опит в интериорния и продуктов дизайн, силни умения в композицията на пространствени обекти и последователна практика в създаването на визуални идентичности. Нейното задълбочено изследване на българските традиционни графеми (шевицата) и тяхното съвременно превеждане като архитектурни структури осигурява визуална цялост и автентичност на проекта.

Като дизайнер и куратор в едно, тя гарантира пълната интеграция на шестте минорни зони в единна пространствена партитура — ключов елемент за успешната реализация на българския павилион.

Шест минорни тоналности като архитектурна тъкан на българската идентичност

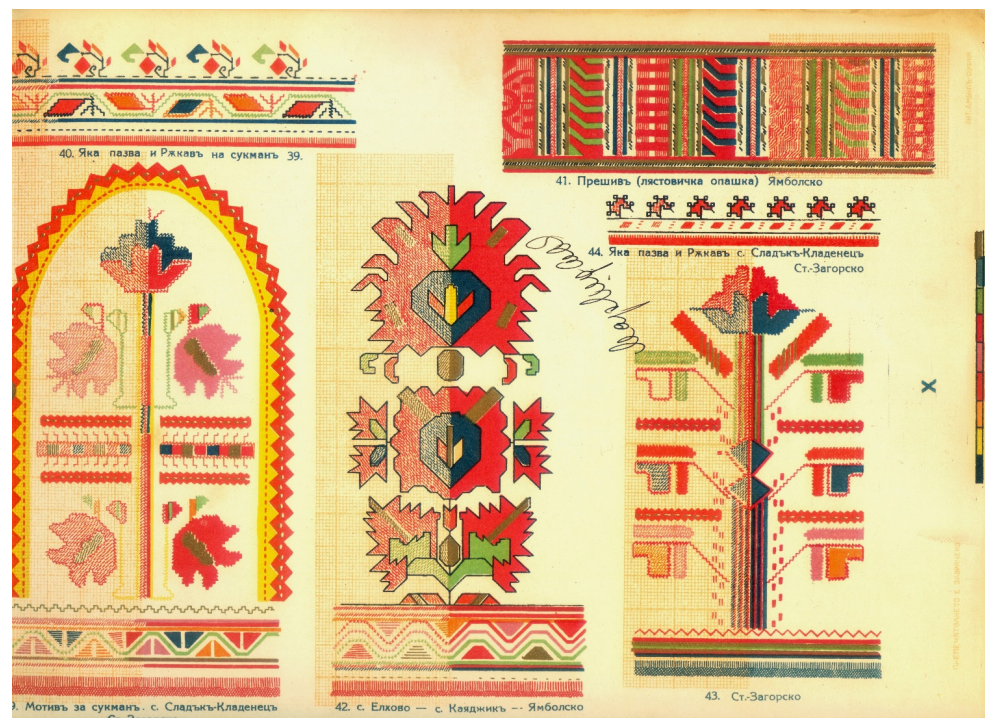
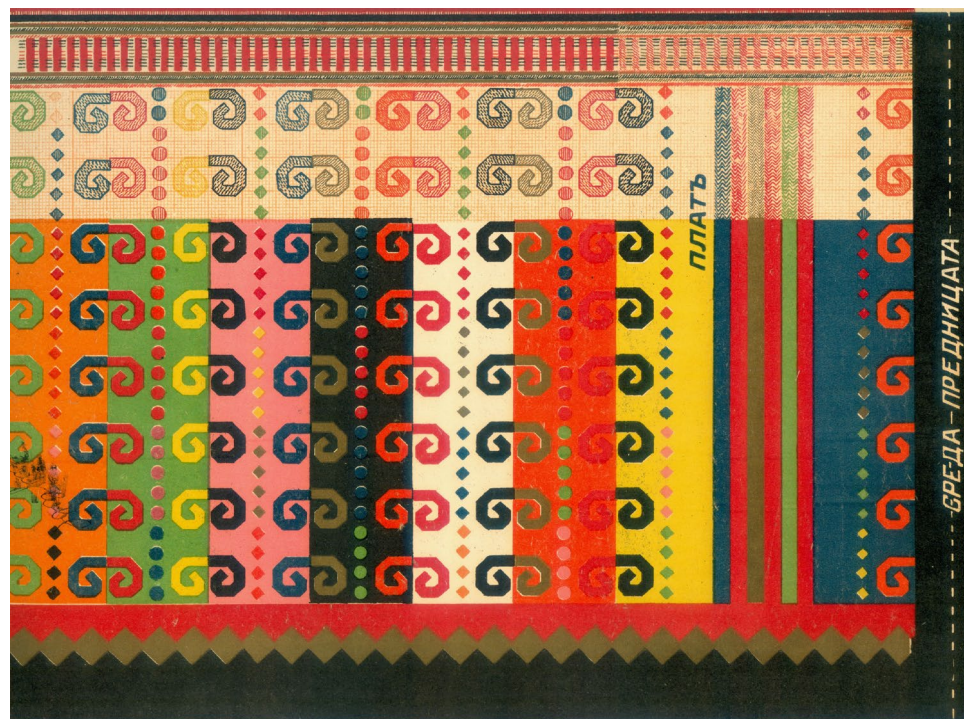

„Шевица в минор“ е проект, който превежда музикалната минорна система в съвременна архитектурна и визуална структура, вдъхновена от българската шевица – един от най-значимите кодове на българската културна памет. Проектът изследва аналогията между минорната тоналност като емоционално състояние и шевицата като графичен език. И двете системи се изграждат чрез напрежение, повторение, ритъм, симетрия и умишлена асиметрия. „Шевица в минор“ разгръща тази връзка в шест пространствени зони, всяка от които интерпретира една минорна тоналност чрез светлина, цвят, форма, материя и звукова чувствителност.

- **Шевица в минор**

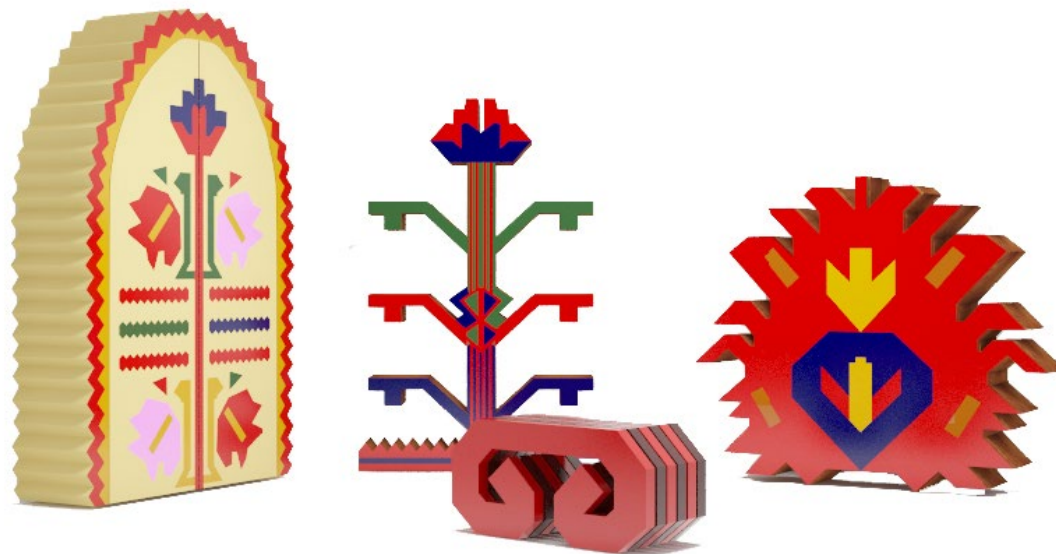
- Музикалната минорна тоналност винаги е носела особена дълбочина – пространствена, емоционална, човешка. Българската шевица също. Всяка линия, пропуск, усилване или повторение в нея носи напрежение, пауза и ритъм, подобно на минорните акорди. В този проект двата езика – музикален и орнаментален – се срещат, за да създадат нов архитектурен разказ.
- „Шевица в минор“ е композиция от шест пространства, всяко от които интерпретира една минорна тоналност. Тяхната последователност следва логика на музикална партитура: от тежките и дълбоки ниски регистри до високите, просветляващи тонове, в които се ражда катарзисът. Четири от тези пространства съдържат обекти, вдъхновени от българската шевица – увеличени, изведени от контекст и превърнати в архитектурни ядра. Те не са мебели, а **материализирани фрагменти** от културна памет, преведени в съвременна форма.
- Както минорният акорд се движи през напрежение към освобождаване, така и шевицата се гради върху баланс между ритъм и скрити знаци. Всяко пространство тук е едно вплитане – точка, в която музиката и орнаментът се срещат в тиха хармония. Проектът използва светлина, сенки, прожекции и материалност, за да разгърне емоционалната гама на минорите и да я преведе през геометрията на българската традиция.
- „Шевица в минор“ е съвременен диалог с паметта – архитектурна симфония, в която българската шевица зазвучава като музика, а музиката се вплита като шевица.

Проектът се реализира чрез четири пространствени обекта, създадени по мотиви от традиционните български шевици, но изведени от орнаменталния си контекст и превърнати в монументални фигури в пространството. Те са разположени в централната част на залата, докато първата и последната зона оформят въведение и заключение. Формите – „Пазителят на паметта“, „Дървото на нишките“, „Кодът“ и „Слънчевият печат“ – представляват съвременни интерпретации на основни фолклорни символи, преосмислени чрез ярка геометрия, мащаб и пластичност. Чрез тях шевицата напуска плоскостта на текстила и се превръща в пространствен език.

Списък на произведенията и мотивация за избора им

Проектът включва четири пространствени обекта, вдъхновени от мотиви в българската шевица и интегрирани в шестте минорни зони. Всеки елемент носи специфична символика и функционална роля, допринасяйки за общата пространствена партитура.

2. „Дървото на нишките“ – библиотека (A-minor)

Обектът интерпретира идеята за растеж и вертикално движение, характерни за шевичните „дървесни“ мотиви. Като библиотека той събира знания и памет, превръщайки се в естествен център за преход между зоните.

3. „Кодът“ – шкаф (E-minor)

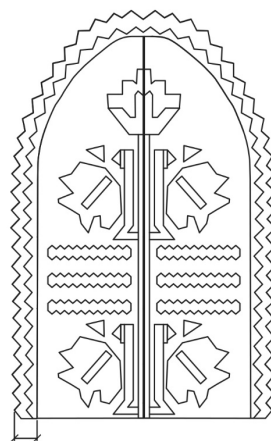
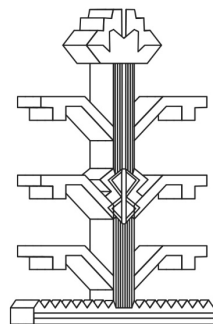
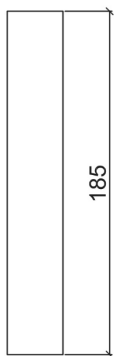
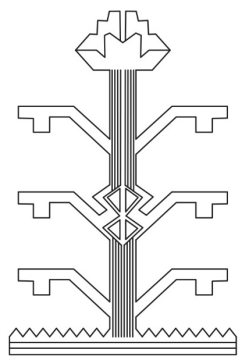
Изграден като модулна геометрия, напомняща за „кода“ на шевичните знаци. Неговият нисък мащаб създава интимно пространство, в което детайлът и близостта доминират над формата.

4. „Портал на преминаване“ – трансформиран гардероб (B-minor)

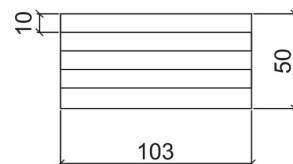
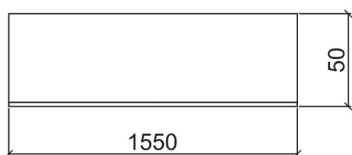
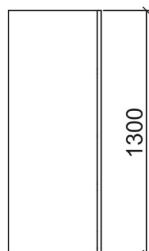
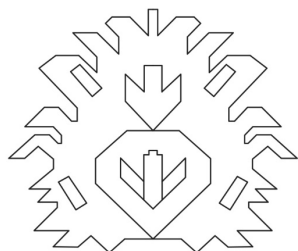
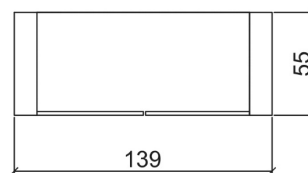
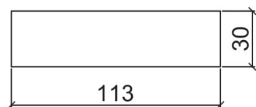
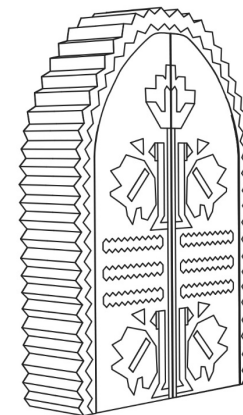
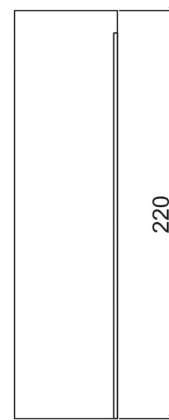
Прагът на преминаване препраща към защитните мотиви в шевицата и към идеята за „threshold“. Арковидната му композиция резонира с архитектурата на Зала „Тициан“ и подчертава емоционалния преход между зоните.

5. „Слънчевият печат“ – пейка (F#-minor)

Външният обект функционира като тиха пауза пред входа. Формата му следва принципите на слънчевите шевични мотиви – концентричност, защита, непрекъснатост.

12

Пространствена партитура
Шестте зони следват структурата на минорните
тоналности:

1.D-minor (въведение) – пространство на дълбочината, в което увеличени фрагменти от шевица се проектират върху стените като първични графемии;

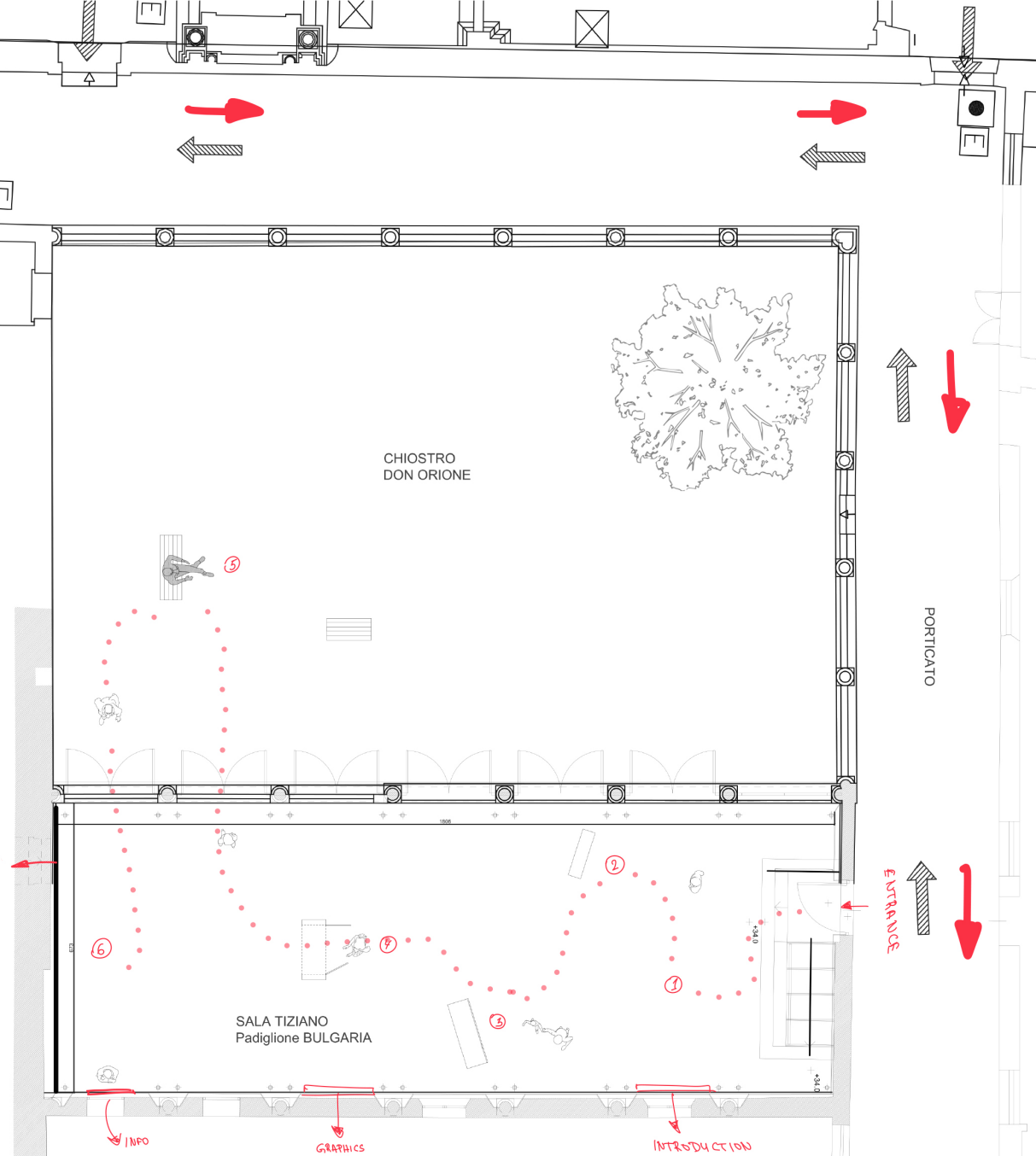
2. A-minor – зона на преходност и движение, където „Дървото на нишките“ въвежда ритъм и растеж;

3. E-minor – пространство на интимност, в което ниското ядро „Кодът“ създава усещане за близост и детайл;

4.B-minor – „Портал на преминаване“ – зоната на напрежение и преход, където леко отварящите врати превръщат обекта в архитектурен праг. Посетителят буквално преминава през минорната тоналност, а геометрията на шевицата оформя праговото състояние между вътрешност и външност;

5.F#-minor – външна зона с обекта „Слънчевият печат“, позициониран пред входа като тиха пауза;

6.C#-minor (заключение) – пространство на катарзис, в което шевицата се абстрахира до чист визуален ритъм.

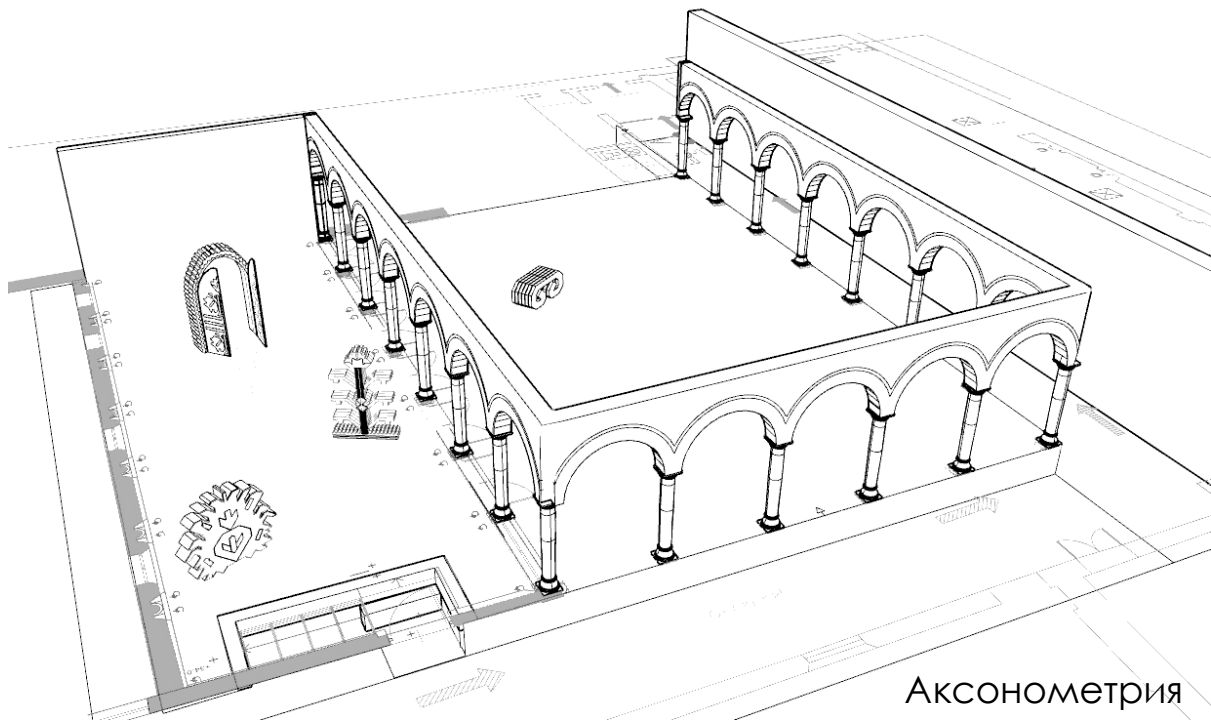
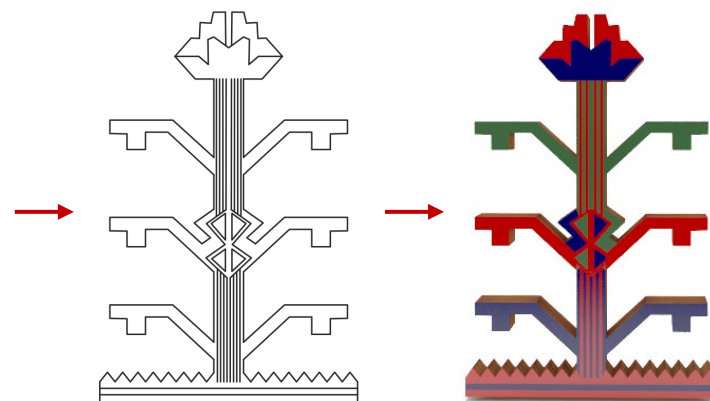
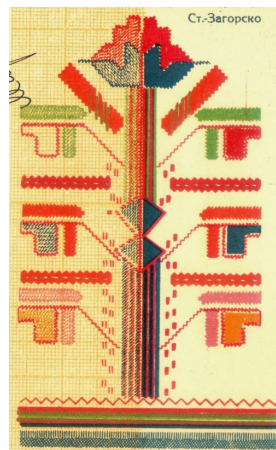
Пространството на Зала „Тициан“ в Centro Culturale Don Orione Artigianelli задава естествената рамка на проекта. Каменните ѝ стени, ритъмът на колоните и повторението на арките формират архитектурна партитура, която „Шевица в минор“ активира и продължава.

Порталът-арка, вдъхновен от логиката на шевицата и превърнат в B-minor зона на преминаване, влиза в пряк диалог с историческите арки на залата: традиционната архитектура задава структурата, а съвременният обект я интерпретира като емоционален и визуален праг. Така преходът от една тоналност към друга се превръща в буквално и метафорично движение в пространството. Проекцията на увеличени шевични графемни върху каменната текстура усилва напрежението между минало и настояще, докато цветните обекти очертават контрастен съвременен пласт.

Проектът отговаря на актуалните тенденции в съвременното визуално изкуство чрез:

- работа с културно наследство през съвременен език;
- интердисциплинарност между звук, движение и архитектура;
- трансформация на традиционни мотиви в минималистични пространствени структури.

„Шевица в минор“ се превръща в съвременно вплитане между музика и орнамент, между архитектура и емоция, между българска културна памет и международния контекст на Венецианското биенале.

Аксонометрия

